

ת"פ 55129/08/17 - מדינת ישראל נגד שי כרמל

בית משפט השלום בבאר שבע

08 נובמבר 2018

ת"פ 55129-08-17 מדינת ישראל נ' כרמל
תיק חיצוני: 16/2437

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	שי כרמל

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם.

כתב האישום והשתלשלות הדיון

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; שיבוש מהלכי משפט, בניגוד לסעיף 244 לאותו חוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, על פי עובדות כתב האישום, בהיות הנאשם שוטר במשטרת ישראל, המשרת כמפקד קבוצת סיור בתחנת עיירות, הוצב, בתאריך 24/05/16, במחסום בצומת מרכזי בעיר באר-שבע, אשר נחסם לתנועה, בחלק מהכיוונים, לצורך מירוך שהתקיים.

סביב השעה 18:30, הגיע למקום, ברכבו, נהג מונית בשם מאיר יפרח (להלן: "המתלונן"). כאשר הבחין במחסום, יצא מהמונית וביקש מהנאשם, כי יאפשר לו לעבור את המחסום, היות שעליו להשתתף באירוע משפחתי. הנאשם סירב לכך, והמתלונן שב וחזר על בקשתו זו. בתגובה, סטר הנאשם בחזקה ללחיו השמאלית של המתלונן; תפס את ידו של המתלונן והפילו לרצפה. זאת, תוך שהוא צועק על המתלונן, כי הוא (האחרון), תוקף שוטר.

בהמשך, כתב הנאשם דוח מעצר ודוח פעולה כוזבים, בהם ציין, כי המתלונן תקף אותו.

כתוצאה מהאמור, הובא המתלונן לתחנת באר-שבע, שם נחקר בתקיפת שוטר, ושוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים.

הנאשם כפר באשמה. הנאשם לא התכחש למפגש עם המתלונן במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום; אף לא התכחש לעובדה, כי המתלונן ביקש, מספר פעמים לעבור את המחסום; אך טען, כי המתלונן פנה אליו תוך שימוש בשפת גוף בוטה; היצמדות אליו; התרסה וקריאת תיגר על סמכותו. לדברי ההגנה, לאחר שהנאשם עמד על סירובו לאפשר למתלונן לעבור - היה זה דווקא המתלונן, אשר סטר לנאשם ועל כן, עצר אותו הנאשם.

כפועל יוצא מן האמור, טענה ההגנה, כי גם הדוחות שנרשמו - שקפו את המצב לאשורו.

מטעם המאשימה העידו ע.ת. 1 - מר מאיר יפרח, המתלונן; ע.ת. 2 - גב' דליה שרה דרור, רעיית המתלונן; ע.ת. 3 - חוקר מח"ש מר נפתלי שיין; ע.ת. 4 - חוקר מח"ש מר טארק אבו טהה; ע.ת. 5 - גב' בת שבע דהן, עדת ראיה לאירוע;

עוד הוגשו, מטעם המאשימה, המוצגים הבאים:

- o אמרת הנאשם מיום 27/10/16, שעה 10:40 - ת/1;
- o דוח פעולה בעריכת הנאשם מיום 24/05/16, שעה 18:30 - ת/2;
- o דוח מעצר בעריכת הנאשם מיום 24/05/16, שעה 19:04 - ת/3;
- o כתב ערובה מיום 24/05/16, שעה 20:41 - ת/4;
- o מזכר מאת החוקר מאיר סיידה מתאריך 24/05/16 - ת/5;
- o תמונות - ת/6;
- o אישור רפואי בנוגע למתלונן, נושא תאריך 25/05/16, שעה 13:38 - ת/7;
- o תמונות - ת/8;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 3 מיום 13/06/16 - ת/9;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 3 מיום 19/06/16 - ת/10;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 3 מיום 18/06/16 - ת/11;
- o תכתובת דואר אלקטרוני מתאריכים 28 - 29 אוג' 2016, בין ע.ת. 3 לבין משטרת ישראל - ת/12;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 3 מיום 31/07/16 - ת/13;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 4 מיום 06/11/16 - ת/14;

- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 4 מיום 14/11/16 - ת/15;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 4 מיום 06/11/16 - ת/16;
- o מזכר מאת חוקר מח"ש ע.ת. 4 מיום 14/09/17 - ת/17.

עוד הצהירו הצדדים, במסגרת ראיות המאשימה, כעובדה מוסכמת, כי לאחר חקירתו של המתלון באזהרה במשטרה, סמוך לאחר האירוע, הכחיש, כי תקף את הנאשם וטען, כי הנאשם הוא שסטר לו ועיקם את ידו. עוד מסר המתלון, כי אישה שאינו מכיר נגשה לשוטר ושאלה מדוע הוא מרביץ לנהג. כן הוסכם, כי חוקר משטרת ישראל אשר חקר את המתלון, ציין, כי לא הבחין בחבלה על פניו, אך הבחין בכתמי דם על ידו.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

לא הוגשו מוצגים מטעם ההגנה.

סקירת התמונה הראייתית

ע.ת. 1 - המתלון סיפר, בחקירתו הראשית, כי משמש כנהג מונית, אך היות שהוכר כנכה, עובד מעט, שעתיים - שלוש ביום בלבד.

לדבריו, ביום האירוע המתואר בכתב האישום, היה מירוך אופניים בעיר והוא העלה למונית נוסע מבית החולים לכיוון התחנה המרכזית. לאחר שהוריד את הנוסע בתחנה המרכזית, ניסה לצאת לכיוון מסוים אך לא הצליח בשל מחסום שהיה שם ועל כן פנה לנסות לצאת מכיוון אחר, שם נתקל במחסום בו שהה הנאשם.

כשהגיע למחסום, ביקש כי הנאשם "יעשה לו טובה" ויאפשר לו לעבור, כי הוא צריך לקחת את בנו, אך הנאשם אמר לו שאין מעבר. כשהעד אמר לנאשם, שמכוניות היוצאות מהחניה מהבניין הסמוך עוברות בכביש, השיב לו הנאשם, כי הוא יברר זאת ולאחר הבירור, מסר לו שיכול לצאת דרך התחנה המרכזית, אך המתלון התעקש, כי דרך זו חסומה, ואמר שהוא ממהר.

לטענת המתלון, כאשר אמר זאת - הרגיש פתאום סטירה או דקירה והנאשם זרק אותו על הכביש, לאחר שעיקם את ידו. אז אמר לו הנאשם "כנס למונית וסע הביתה". לדברי העד, הנאשם פתאום "קיבל מן קריזה כזאת" והתפרץ עליו באלימות. לדבריו, ידו נשרטה.

לדברי העד, נגשה אליו אישה שהוא לא מכיר, אמרה לו שהיא עדה, היא ראתה את הכול ומסרה לו את מספר הטלפון

שלה. בינתיים, הודיע לו הנאשם, כי הוא עצור, ולקח ממנו את מפתחות הרכב. כשהגיעה ניידת למקום, ביקש הנאשם להוציא את מקל ההליכה שלו מרכבו, אך הנאשם אמר לו שהוא שחקן והוא לא ייקח עמו כלום.

העד עלה לניידת ושם חיכה, עד שהסייר שהגיע גבה עדות מהנאשם. בינתיים, התקשר העד לאשתו ואמר לה, שיש כאן שוטר שמרביץ לו, הרג אותו במכות למרות שהוא (העד), לא עשה לו שום דבר, ושהנאשם אומר, שהוא (העד), נתן לו סטירה.

בתו של העד הגיעה למקום ובקשה מהנאשם, שיעזוב את אביה, תוך שהיא בוכה. הבת גם בקשה שהסייר שהגיע למקום יאפשר לה להתלוות אל אביה לתחנה, אך נאמר לה, שתגיע לתחנה עצמאית.

כשהגיע העד למשטרה - נחקר וסביב שמונה וחצי או תשע בערב שוחרר למעצר בית למשך מספר ימים, תוך שהתאפשר לו לצאת לברית.

לדברי העד, הכה בו הנאשם בסנטר והוא אינו זוכר, אם היה מדובר באגרופ או בסטירה.

לדברי העד, בכה המון באותו מעמד, גם בגלל הכאב ביד וגם בגלל ההשפלה.

העד פנה לקבלת טיפול רפואי.

העד עמד על כך, כי לא תקף את הנאשם.

העד סיפר, כי מאז המקרה חושש לצאת מביתו.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי כשנתיים לפני המקרה (לערך - הוא אינו זוכר את התקופה המדויקת), עבר ניתוח ובעקבותיו סבל מהזיות. העד אישר, כי חלק מההזיות היה לגבי שוטרים שמרביצים לו. לדברי העד, נגרמו ההזיות כתוצאה ממשככי כאבים שהיה נוטל. לדברי הנאשם, אין המדובר בתופעה מתמשכת, אלא זה היה קורה רק כשנטל את אותם משככי כאבים, וכאשר הפסיק ליטול אותם - לא היו עוד הזיות.

העד מסר, כי לא היה הנהג היחיד שיצא מרכבו, אך רק הוא ניגש לנאשם וניהל עמו דין ודברים. היות שרצה שהנאשם יתיר לו לחצות את הצומת, כפי שהותר לכלי רכב שיצאו מהחניה בבניין הסמוך.

העד מסר, כי אינו זוכר אם קיבל מהנאשם אגרופ או סטירה, היות שהיה מבולבל, היה "בקטסטרופה", צעק ובכה מהכאבים. לדבריו, "לא ידעתי כבר איפה הראש שלי".

כשנשאל מדוע מסרה אשתו, ששמעה ממנו, כי קיבל אגרוף לבטן, השיב, כי אמר לאשתו, שהשוטר נתן לו מכות.

הנאשם אישר, כי בשיחת הטלפון עם אשתו, חשבה, שהוא שוב בהזיות. רק לאחר ששלחה למקום את בתה והבת מסרה לה, שהעד באמת עצור בתוך ניידת - היא הבינה, שמדובר בסיפור אמיתי.

העד מסר, כי כאשר ניגש לדבר עם הנאשם, התקרב אליו למרחק קרוב מאוד, ממש פנים אל פנים והדגים מרחק של 20 ס"מ. העד עמד על כך, כי לא הרים יד על הנאשם. העד הוסיף, כי הנאשם החליט לעצור אותו, רק לאחר שעדת הראיה - ע.ת. 5 נגשה אליו (לעד) ומסרה לו פתק עם מספר הטלפון שלה.

לטענת העד, אמר לחוקריו, כי במקום יש מצלמות וכי יוכלו לראות את הכל.

כשנשאל, האם שינוי זה כתוצאה מהסטירה, השיב כי לא חשב כלל על השיניים. כשהוטח בפניו, כי במח"ש מסר כי שינוי זה כתוצאה מהסטירה, השיב, כי חלף זמן ואינו זוכר מה אמר בדיוק בחקירה. כשנשאל האם זוכר, שהגיעו למקום פקחים מהעיריה ושאלו אותו, מדוע הכה את הנאשם, מסר, כי אינו זוכר זאת כלל. כשהוטח בפניו, כי מסר זאת באמרתו, השיב, כי הגיעה ניידת עם שוטרים והם ששאלו אותו.

בחקירתו החוזרת, נשאל שוב בנוגע להסבר, מדוע לא זכר, אם קיבל סטירה או אגרוף והשיב, כי אינו זוכר מה מסר במח"ש כהסבר בנוגע לכך. כשהוצג לו, במסגרת ריענון זיכרון, כי במח"ש מסר, שהשוטר נתן לו מכה בלסת והוא אינו זוכר אם ידו היתה פתוחה או סגורה, השיב, כי אם אמר זאת במח"ש - זה נכון.

ע.ת. 2 - רעיית המתלונן, נכה, אינה עובדת, סיפרה, בחקירתה הראשית, כי בעלה - המתלונן - מיהר הביתה היות שעמדו להתחיל בליל לימוד לקראת ברית המילה של נכדה, שנולד לאחר טיפולים ארוכים (ליל זוהר).

לדבריה, בעוד שהם חיכו למתלונן, נסגרו הכבישים בשל מירוצי אופניים או ריצת מרתון כלשהי, והיא קיבל שיחה מבעלה - המתלונן, כי "שוטר הרג אותו, הרביץ לו".

לדבריה, היה בעלה - המתלונן - לאחר ניתוח בצוואר ונטל תרופות ששיבשו את דעתו. הוא היה אומר הרבה דברים לא מציאותיים, כגון, שהיא מסלקת אותו מהבית או ששוטרים באים ומרביצים לו. לדבריה, נשמע לה הנאשם בטלפון "מבוהל, מפוחד, לא ברור".

לדבריה, רבים מבני משפחתה משרתים במשטרת ישראל והיא לא האמינה, כי שוטר יכול להכות את בעלה, לכן סברה שהוא "צוחק אותה" ושאלה אותו "אתה עובד עלי".

לדבריה, הגיעה בתה למקום והתקשרה אליה, תוך שמסרה, כי האב - המתלונן, נמצא בתוך נידת, בוכה, שרוט, כאוב ומוסר, כי שוטר הרביץ לו. לדבריה, כשחזר המתלונן לבית, סיפר לה, כי היו כמה מעברים, במעבר הראשון, הפנה אותו השוטר למעבר הנוסף. שם, פגש בנאשם, שגם הוא לא אפשר לו לעבור. לדבריה, סיפר לה בעלה - המתלונן, כי אמר לה הנאשם, שהשוטר במחסום השני אמר לו שמכאן יוכל לעבור והנאשם השיב לו "מה אתה לא שומע לי", ואז הנאשם "הוא מושך אותו מהמונית שלו. לא נותן לו לקחת המקל. מעיף אותו. גורר אותו. שורט אותו...". כשנשאלה שוב, עמדה על כך, שעל פי סיפורו של בעלה - המתלונן, ישב ברכב והנאשם משך אותו ממנו החוצה. לאחר ריענון זיכרון, מסרה, כי הנאשם סיפר גם על "אגרוף או סטירה לפנים" וגם על אגרוף לבטן.

לדבריה, כאשר הגיע בעלה - המתלונן הביתה, היו פניו נפוחות מחבלות, ידיו ורגליו היו שרוטות והיא צלמה אותו.

בחקירתה הנגדית, אשרה, כי לבעלה - המתלונן, היה בלבול וגם בעיות בזיכרון בגלל התרופות שהיה לוקח ולעיתים אף היה הוזה. בדברי העדה, מסרה את הצילום, בו צילמה את בעלה - המתלונן, כשהגיעה הביתה.

העדה עמדה על כך, כי בעלה סיפר שקיבל אגרוף בבטן, ואף סיפרה שהיה לו סימן אדום באזור הלב והבטן.

העדה אישרה, כי הנאשם מסר לה שקיבל "מכות רצח".

לשאלות בית המשפט, עמדה על כך, שלא יתכן שבעלה - המתלונן לא פירש נכון את המצב בשל היותו תחת השפעת תרופות ואף טענה, כי עוד לפני האירוע נגמל מהשימוש מאותן תרופות, כבר כשבעה חדשים לפני כן.

לשאלה, אם כך, מדוע סברה, בתחילה, שבעלה - המתלונן מדבר מתוך הזיות, השיבה, כי מצב בו שוטר יתקוף את בעלה כאדם מבוגר, נראה לה כהזיה.

בחקירה חוזרת למאשימה בעקבות שאלות בית המשפט, מסרה, כי יתכן שבעלה - המתלונן לא יזכור פרטים מסוימים וכי הוא גם אינו שומע טוב.

ע.ת. 3 - חוקר מח"ש מר נפתלי שיין, סיפר בחקירתו הנגדית, כי המתלונן מסר לו, בעת חקירתו, שבמקום האירוע היו מצלמות. העד הגיע למקום ואכן הבחין במצלמות, השייכות למוסד לביטוח לאומי. העד פנה לאיש הביטחון במוסד לביטוח לאומי וביקש ממנו להוריד עבורו את סרטי האבטחה, אך איש הביטחון אמר שאינו יודע כיצד לעשות זאת, וכי עליו לפנות לאיש הטכני. טרם שביקש להוריד הסרטים - צפה בסרטון, כאשר, לטענתו, ניתן היה להבחין בו באינטראקציה בין השוטר לאזרח, אך לא ניתן היה להבין מה קורה שם. זאת, בשל כך שאיכות המצלמה לא היתה טובה והיא היתה מרוחקת. העד חשב להוריד את הסרטונים ולנסות לצפות בהם במשרדו, בהילוך איטי או תוך הגדלה ("זום") של הזירה ולרשום דוח צפיה.

העד סיפר, כי בהמשך, התקשר אליו איש הביטחון ומסר לו, כי האיש הטכני שמר את הסרטון. העד סר פעם נוספת

למוסד לביטוח לאומי והוריד את הסרטון למכשיר דיסק און קי שלו, אך כשהגיע למשרד ראה, שהקובץ לא נשמר, אלא רק קיצור דרך. העד חזר למוסד לביטוח לאומי והוברר, כי הקובץ גדול מידי בשביל הדיסק און קי שלו.

לטענת העד, בעת שניסה פעם נוספת לשמור את הקובץ - נמחק הקובץ בטעות. העד ביקש שוב לקרוא לאיש הטכני, אך הוא לא היה נוכח במקום, ולאחר מספר ימים חזר ואמר שלא ניתן לשחזר את הקובץ.

העד אישר, כי מזכרים שערך בנוגע לפעולות מהחקירה שלו, לרבות בנוגע להשתלשלות האירועים גבי המצלמות והסרטונים - נרשמו, בכל פעם, מספר ימים לאחר האירועים. והמזכר האחרון, בנוגע למחיקת הקובץ, נרשם כמחצית השנה לאחר האירועים.

העד אישר, כי הבחין גם במצלמות המותקנות על בנין הסופר סל שהיה בקרבת מקום, אך לטענתו, המצלמות הרלוונטיות היחידות, היו אלה שעל בנין המוסד לביטוח לאומי.

העד אישר, כי גם עדת הראיה זומנה לחקירה חדשים לאחר האירוע, ואף הנסיון לברר את זהות הסדרנים שהיו במקום, ועשויים היו לשמש כעדים, נערך, לראשונה, כשלושה חדשים לאחר האירוע.

כן אישר, כי הנאשם זומן לחקירה, לראשונה, כחמישה חדשים לאחר האירוע. זאת, לטענתו, היות שהעדיף שכל החומר ייאסף קודם לכן.

בחקירתו החוזרת, אשר תכנו של המזכר ת/13, אשר עולה ממנו, כי היה קושי להשיג את עדת הראיה וכן לתאם עמה מועד לחקירה.

ע.ת. 4 - חוקר מח"ש מר טארק אבו טהה, סיפר, בחקירתו הראשית, כי קיבל התיק לטיפולו לאחר שהחוקר ע.ת. 3 הועבר למשרד אחר במח"ש.

העד עשה נסיון נוסף להשיג סרטונים הקשורים לאירוע וכן נסיון לאתר הסדרנים, אך הדברים לא הסתייעו בשל חלוף הזמן - הסרטונים כבר נמחקו ואת רשימת הסדרנים לא ניתן היה לאתר.

העד אף ניסה לברר עם הנאשם הסבר לסתירה שעלתה לדבריו, בנוגע למכה שקיבל, לטענתו, מהנאשם והמתלונן מסר לו, כי אינו זוכר אם ידו של הנאשם היתה פתוחה או סגורה בעת שהכה אותו.

בחקירתו הנגדית, ייחס את העיכוב בביצוען של פעולות אלה בכך שקיבל התיק לידי רק מספר חדשים לאחר האירוע.

ע.ת. 5 - עדת הראיה הגב' בת שבע דהן, עובדת, מעל 30 שנה, בחברה המעסיקה מטפלים בקשישים.

לדבריה, ביום האירוע, בעקבות אירוע כלשהו נסגרו הכבישים. כאשר הגיעה לצומת המדובר אי אפשר היה להמשיך בנסיעה ישר והפנו אותה לנסוע ימינה. היא פנתה ימינה ונעמדה בפקק שהיה בנתיב נסיעתה. כשעמדה בפקק הבחינה ברכבו של המתלון, העומד מול המחסום, בו עמדו שוטר ומתנדב. לדבריה, יצא המתלון מהמונית לכיוון השוטר ודיבר אתו. העדה לא שמעה את חילופי הדברים. בשלב מסוים, הבחינה כי השוטר נתן סטירה לנהג - המתלון, וכי לאחר מכן, ראתה את המתלון על הרצפה, צורח ובוכה.

בהמשך, הגיעו שוטר ושוטרת למקום והיא ראתה שלוקחים את המתלון לכיוון הרכב. העדה אמרה לשוטרת שהשוטר סטר למתלון והשוטרת אמרה לה "בסדר".

העדה המשיכה להתקדם בנסיעתה וכאשר ראתה, שהשוטרים עומדים סביב הנהג - המתלון ולוקחים ממנו ניירת, יצאה מהרכב, נגשה אל הנהג המתלון, מסרה לו כרטיס ביקור שלה ואמרה לו "כך - אני ראיתי הכל". השוטר השיב לה, "את לא ראית הכל". אך היא השיבה לו, כי ראתה את הכל.

לשאלה מדוע מסרה למתלון את כרטיס הביקור שלה, השיבה, כי שמעה את השוטרים מדברים על "תקיפה" והדבר חרה לה וכאב לה. העדה סיפרה, כי היו צעקות, לחץ והמולה וכי השוטר החווה למתלון, בידו, לשוב למונית.

העדה שמעה את הנאשם אומר למתלון "אתה תוקף שוטר". העדה סיפרה, כי התחבטה האם למסור עדות בגין האירוע, אך בסופו של דבר, הגיע חוקר מח"ש אליה לעבודה והיא מסרה עדות.

בחקירתה הנגדית אשרה, כי מסרה את עדותה, לראשונה כארבעה חדשים לאחר האירוע. העדה אשרה, כי היו כלי רכב שעמדו לפניה, אך לא יכולה היתה להיזכר בכמה כלי רכב מדובר.

העדה אישרה, כי מכיוון צפייתה באירוע, ראתה את גבו של הנאשם ולא היה באפשרותה לראות את המתלון או את תנועות ידיו (ר' עמ' 9 ש' 24 - 27). כן אשרה, כי המתלון היה בעל מבנה גוף נמוך וקטן כלעומת הנאשם (שם, ש' 28 - 29).

לדברי העדה, על מנת להפחיד את הנאשם, מסרה לו, כי צלמה את האירוע, למרות שלא עשתה כן. העדה אשרה, כי כאשר אמרה זאת השיב לה הנאשם, כי אם צלמה זה טוב מאוד וביקש שתביא את הצילום.

בחקירתה החוזרת מסרה, כי הנהג - המתלון, דיבר עם הנאשם באופן קולני, ואז ראתה, כי הנאשם סוטר לו והמתלון על הרצפה. העדה אשרה, כי קדם לכך ויכוח בין השניים. העדה מסרה, כי לא ראתה תקיפה של המתלון כלפי הנאשם, אם כי מסרה, כי היתה המולה במקום.

לשאלת בית המשפט, הסבירה, כי אכן לא ראתה מצב בו תוקף המתלון את הנאשם, אך לשאלה האם הדבר יתכן, מסרה: "אני לא ראיתי, אני לא יכולה להגיד. הכל יכול להיות. לא ראיתי תקיפה של האזרח כלפי שוטר. האם יכולה להיות סיטואציה כזו? יכול להיות. יכול להיות שהיו שם חילופי..." (שם, עמ' 13, ש' 4 - 7).

להשלמת פרשת המאשימה, הוצג אישור רפואי (ת/7), שניתן למתלון מאת רופא משפחה. על פי המפורט באישום, לא נמצאו אצל המתלון למעט "רגישות במישוש מעל לחוליות הצוואריות וכן שריטה בעור של האמה השמאלית ללא דימום".

על פי העולה מהמזכר המתעד את השיחה טלפונית הראשונה שנערכה, ביום האירוע, עם עדת הראיה ע.ת. 5, על ידי חוקר משטרת ישראל - ת/5 - מסרה, כי הבחינה בשוטר, נותן סטירה לבחור מבוגר, שהגיע במונית, ומעיף אותו על הכביש וכי מוכנה להעיד על כך.

על פי העולה מדוח הפעולה (ת/2), וכן מדוח המעצר (ת/3), שערך הנאשם בסמוך לאירוע - הגיע המתלון ברכבו למחסום, יצא מהרכב וביקש מהנאשם, כי יאפשר לו לחצות את הכביש ברכבו. הנאשם הודיע לו, כי דבר אינו אפשרי בשל הכנות למירוץ וכי עליו לנסוע בדרך חלופית, ואף הסביר לו את הדרך, כפי שהסביר לנהגים נוספים. המתלון יצא מהרכב, תוך שאינו מפסיק להטריד את הנאשם, בזמן שהוא מפנה נהגים לנתיב הנסיעה המתאים ונוצר עומס במקום. הנאשם הודיע למתלון, כי אם לא יפסיק להטריד אותו, יאלץ לעכבו בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אך המתלון לא שעה להוראותיו, סטר על לחיו של הנאשם, אשר תפס את ידו, הפנה אותה אל מאחורי גבו והודיע על מעצרו. המתלון התיישב על הכביש. הנאשם הובילו אותו אל רכב המונית, על מנת לזהותו באמצעות מסמכיו ולאחר מכן - הזמין נידת, אשר תיקח אותו לתחנה.

תגובת המתלון בדוח המעצר היתה: "אני לא עשיתי כלום".

עד כאן ראיות המאשימה

כאמור, מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. בחקירתו הראשית, סיפר כי משרת במשטרת ישראל מזה כ-25 שנה. מרבית התפקידים היו תוך מגע עם קהל.

במועד האירוע נושא כתב האישום, שימש כשוטר בשכר והוצב במקום כדי למנוע מכלי רכב להגיע לכביש הראשי, ביחד עם שני נערים, ששימשו כסדרנים.

המתלון הגיע למקום במונית, עצר באמצע הצומת תוך שגורם הפרעה לתנועה וניגש אליו, תוך כדי שהוא מכוון כלי רכב ומסביר להם כיצד לנסוע. הנאשם שאל את המתלון, מדוע הוא יורד מהמונית והמתלון ביקש לאפשר לו לחצות את הכביש הראשי על מנת שיוכל להגיע לאירוע משפחתי. הנאשם הסביר, כי הדבר אינו אפשרי והמתלון הפנה תשומת

ליבו לכלי רכב החוצים את הצומת. הנאשם פנה בקשר למפקד האחראי על הצבת השוטרים בחסימות, והוא הסביר לו, כי מדובר בכלי רכב של הפקת האירוע. הנאשם השיב למתלונן, כי אין באפשרותו לאפשר לו לנסוע במסלול אותו הוא מבקש, אך המתלונן המשיך ללכת אחריו ולבקש שוב ושוב. העניין ארך בין רבע שעה לעשרים דקות, כאשר התנועה הולכת ומתגברת ורכבו של המתלונן עומד ומפריע לתנועה. הנאשם ביקש מהמתלונן לשוב אל רכבו ולנסוע אחרי יתר כלי הרכב ובשלב מסוים אף הודיע לו, כי אם ימשיך להפריע לו יאלץ לעכבו בשל הפרעה לשוטר.

לדברי הנאשם, נהג במתלונן באורך רוח ובצורה אדיבה, אך בפעם השלישית שהמתלונן פנה אליו, התקרב אליו ואמר לו שהוא מעוכב. לדברי הנאשם, ברגע שאמר לו שהוא מעוכב, קיבל ממנו סטירה. לדברי הנאשם, היה מופתע, אך התעשת במהירות, אחז בידו של המתלונן והודיע לו על מעצרו. כאשר הנאשם אחז בידו, התישב הנאשם על הרצפה ואמר שהוא חולה ועבר לא ממזמן ניתוח לב, תוך שהוא פותח את החולצה ומראה לנאשם את הצלקת. הנאשם הודיע לו על מעצרו ואמר לו: "מה אתה תוקף שוטר". הנאשם הזמין למקום נידת, בינתיים סייע לנאשם לקום והוביל אותו לשבת ברכבו.

לדברי הנאשם, כאשר יצא הנאשם מהמונית בתחילה, היה ללא מקל הליכה, לא טען שהוא חולה, ולא התלונן, אלא רק ביקש לאפשר לו להגיע לאירוע משפחתי.

לדברי הנאשם, פנתה אליו עדת הראיה ע.ת. 5 ואמרה לו "ראיתי הכול, צילמתי הכול". הנאשם השיב לה: "זה בסדר גמור, טוב מאוד, תיקחי כל מה שיש לך ותעבירי למי שצריך".

הנאשם ציין בדוח הפעולה ת/3, דבר קיומן של המצלמות, על מנת שהחוקרים יוכלו להוציא את הצילומים.

לדברי הנאשם, יתכן שהפעולות שביצע על מנת לעצור את המתלונן לאחר שתקף אותו, פעולות בהן נקט בהתאם למה שלמד בהכשרתו - נראו לעדת הראיה, ע.ת. 5 כסטירה, אך הוא גדל בבית של ניצולי שואה ולא היה סוטר לאדם כלשהו.

בחקירתו הנגדית, עומת עם כך, שבאמרתו ת/1, מסר, כי אינו זוכר האם סטר למתלונן כאשר ניסה להשתלט עליו והשיב, כי התכוון לכך שיתכן שהושיט את היד על מנת לעצור אותו והוא קיבל מכה, אך לא סטר לו באופן יזום. עוד הוסיף, כי נחקר חמישה חדשים לאחר האירוע, והזכרון, כבר לא היה טרי. לדבריו, לא תיאר זאת בדוח הפעולה, היות שלא כל תנועה שלו מפרט בדוח, אך ברור שכאשר מותקף, אינו עומד כפסל.

לדבריו, לא ביקש את הטלפון עדת הראיה ע.ת. 5, היות שסמך על המצלמות במקום, שתיעדו את האירוע.

כשנתבקש להסביר את פניית עדת הראיה אליו, השיב, כי המצב בו עומד שוטר מעל אדם מבוגר, צנום גוף, אינו תמונה מלבבת ואדם שמסתכל מהצד, יכול היה להיות מזועזע, אך הוא ביצע מעצר בגין תקיפה.

טענות הצדדים

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

המאשימה מבקשת לאמץ את גרסת המתלון, אשר לטענתה, נתמכת בגרסתה של ע.ת. 5, שהיא אובייקטיבית ואין מחלוקת, כי אין לה אינטרס ואף אין לה היכרות עם מי מהצדדים.

לטענת המאשימה, מסרה עדת הראיה ע.ת. 5, דבריה, בזהירות, תוך דיוק וחידוד הפרטים.

לטענת המאשימה, העובדה, כי עדת הראיה החליטה לגשת אל המתלון ואף לומר לנאשם, כי מעשיו צולמו, על מנת להפחידו - אינה משתלבת אלא עם מצב בו הבחינה באלימות, שננקטה מצדו של הנאשם, שלא לצורך.

לטענת המאשימה, אופן התנהגותה של עדת הראיה, אשר יצאה מהרכב ובחרה להתערב באירוע לא לה, מלמדת, כי חשה זעזוע ממעשיו של הנאשם.

לטענת המאשימה, אם קיימים אי דיוקים בין גרסתו של המתלון לבין גרסת עדת הראיה - הרי אינם משמעותיים ונוגעים לפריפריה של האירוע.

לטענת המאשימה, אופן תיאור הסיפור על ידי המתלון, לרבות התרגשותו ובכיו על דוכן העדים, מלמדים על אמיתות גרסתו.

המאשימה מבקשת אף לראות בדברים שמסר המתלון לרעייתו, בשיחת הטלפון מיד לאחר האירוע ובמצבו בעת מסירת הדברים (הנאשם בכה בעת השיחה) כראיה בעלת ערך עצמאי המחזקת את דברי המתלון.

לטענת המאשימה, ההבדלים בין הדברים שנמסרו מפי רעיית הנאשם, אשר טענה, כי סיפר לה שהוכה גם בבטנו, לבין עדות הנאשם, מקורם בהעצמת האירוע על ידי רעיית הנאשם, מתוך החוויה שלה.

לטענת המאשימה, העובדה שהמתלון לא חשש למסור, שהנאשם הכה אותו, גם במהלך חקירתו במשטרה - מלמדת על מהימנותו.

גם סימני החבלות, כפי שתועדו בתמונות ת/6 ובאישור הרפואי ת/7, מחזקות, לשיטתה, את עדות המתלונן.

אשר לטענה בנוגע להזיות מהן סובל המתלונן, טוענת המאשימה, כי הפסיק ליטול התרופות, אשר גרמו לו להזיות, עוד לפני האירוע וכי מכל מקום, נתמכת עדותו בעדותה של עדת הראיה.

לטענת המאשימה, גרסת הנאשם בחקירתו במח"ש, לפיה אינו זוכר האם נתן סטירה למתלונן וכי אם עשה כן, עשה זאת באופן אינסטינקטיבי לצורך הדיפת התקיפה, מחזקת את הראיות נגדו, שכן לא סביר, שלא יזכור פרט כה קריטי, ונראה, כי ביקש להותיר לעצמו פתח מילוט. הא ראיה, שהנאשם זכר, את כל יתר הפרטים. לטענת המאשימה, ביקש הנאשם ליישב בין גרסתו לבין גרסת עדת הראיה.

לטענת המאשימה, נמנע הנאשם מלרשום בדוחות שערך ת/2 - ת/3, דבר קיומה של עדת הראיה ומסר זאת רק בחקירתו במח"ש, והדבר מעורר תהיות, שכן, העדה ציינה בפניו, כי צלמה את האירוע, ואם אכן הותקף - סביר היה, כי היה רושם את פרטיה ואף תופס את מכשיר הטלפון החכם שלה. בחירתו להתעלם מעניין זה, מעידה, לשיטת המאשימה, על ניסיון להסתיר העובדה, כי הוא שסטר למתלונן.

המאשימה טוענת, כי גרסת הנאשם היתה מתפתחת ולא היתה עקבית.

לטענת המאשימה, על אף חסרים מסוימים, אשר קיימים בתיק החקירה - אם בנוגע לסרטון שנמחק ואם בנוגע לאי איתור הסדרנים שנכחו במקום, הרי ה"יש" שנאסף, מתגבר על הפעולות החסרות.

אשר לזימונו של הנאשם לחקירה זמן רב לאחר האירוע - נטען, כי בכל מקרה זכר הנאשם את פרטי האירוע, כך שלא היה בכך כדי לפגוע בהגנתו.

לנוכח כל האמור - עותרת המאשימה להרשיע הנאשם בדין.

ההגנה טוענת, כי יש לבחון בזהירות גרסת המתלונן, אשר, בזמן האירוע, סבל מבעיות רפואיות משמעותיות ואף העיד, כי היה מבולבל, בקטסטרופה ולא הבחין אם קיבל אגרוף או סטירה.

ההגנה מפנה לכך, שעל פי דברי רעיית המתלונן בזמן אמת, סברה, כי הוא הוזה, שכן באותה תקופה, סבל מהזיות בעקבות תרופות שלקח, לרבות הזיות על שוטרים שמכים אותו. ההגנה מבקשת שלא לקבל את גרסת ע.ת. 2, לפיה חדל המתלונן מליטול את התרופות לפני האירוע המתואר, שכן הדבר אינו משתלב עם דבריה בזמן אמת, כי סברה שהוא הוזה.

ההגנה מפנה לסתירות בין דברי המתלונן לבין הדברים שמסר, מיד לאחר האירוע, לרעייתו, אם בנוגע לדבריה, כי נמשך בכוח מהמונית ואם בנוגע לדבריה על אגרוף שקיבל בבטן, בנוסף למכה בפניו.

אשר לעדת הראיה, טוענת ההגנה, כי זו מסרה את מה שראו עיניה מבחינה סובייקטיבית, אך במציאות ראתה תמונה חלקית ביותר, אם משום שבמקום היתה המולה ואם לנוכח הנקודה ממנה צפתה באירוע, שלא איפשרה לראות את התנהגות המתלונן.

ההגנה בקשה לאמץ דברי הנאשם, כי יתכן שהפעולות שעשה נראו לעדת הראיה מהצד, כתקיפה של המתלונן.

ההגנה מבקשת לאמץ גרסת הנאשם, אשר לשיטתה, היתה כנה ומפנה לכך, שמלכתחילה, ציין, בדוח שערך, דבר קיומן של מצלמות במקום. לטענת ההגנה, אין היגיון שהיה מפנה את חוקרי המשטרה למצלמות, אם סבר, כי יהיה מתועד כאשר מכה את המתלונן.

בנוסף, טוענת ההגנה למחדלי חקירה, אשר, במקרה דנן, "אינן פחות מהתנהגות שערורייתית" של היחידה החוקרת. לטענת ההגנה, היווה הסרטונים הראיה הטובה ביותר והמחדל של מחיקתם - יורד לשורשו של עניין ואינו מאפשר לנאשם לנהל הגנתו כיאות.

ההגנה מפנה גם לאופן ניהול החקירה מבחינת סדר הזמנים, גם הוא, פגע לשיטתה, בהגנת הנאשם.

ההגנה עותרת לזכות הנאשם בדיון.

דיון והכרעה

לאחר בחינת מכלול הראיות, מוצא בית המשפט, כי מסכת הראיות שהוצגה, ביחד עם מחדלי החקירה, אשר, במקרה דנן, הם מהותיים ויורדים לשורשו של עניין - אינם מאפשרים קביעת ממצא במידת הראיה הנדרשת לצורך הרשעה בפלילין, להבדיל, למשל, מקביעת ממצאים במישור האזרחי.

אין מחלוקת, כי המתלונן הוא שיצא מרכבו וחתר לכיוונו של הנאשם, תוך שהתקרב אליו למרחק קצר מאוד, בן כ-20 ס"מ, מרחק אשר פוגע במרחב הפרטי של אדם ועשוי להתפרש כמאיים.

אף סביר, כי היה בידי הנאשם לראות במעשיו של המתלונן, אשר, שוב ושוב, ביקש לחצות את הצומת (במקום לנסוע במעקף קצר כמו כל יתר כלי הרכב), כדי להפריע לו בעבודת השיטור.

אין גם מחלוקת, כי בשלב מסוים, הפעיל הנאשם כח כלפי המתלון.

המחלוקת נוגעת לשאלה, האם תקף המתלון, קודם לכן, את הנאשם והאחרון פעל על מנת להשתלט עליו ולעצרו; או שהנאשם הוא שתקף המתלון, ללא כל מגע פיסי קודם מצדו של האחרון, אלא רק לנוכח התנהגותו המפריעה.

לעניין זה, עומדת גרסת המתלון אל מול גרסת הנאשם.

יתר על כן, לנוכח הפרעותיו של המתלון לעבודת השיטור של הנאשם וההודעה שנמסרה לו על עיכובו, כמו גם לנוכח כך שהנאשם הפעיל כח פיסי כלפי המתלון והודיע לו, כי עוצר אותו בשל תקיפת שוטר, ברי, כי קם למתלון אינטרס למלט עצמו מאימת הדין, לפיכך, יש לבחון דבריו בזהירות הראויה.

לאחר בחינת עדותו כאמור - מוצא בית המשפט, כי היא סובלת מפגמים רבים, הן במישור הפנימי והן תוך עימותה אל מול ראיות חיצוניות.

אין מחלוקת, כי המתלון סבל מבעיות רפואיות ואף הגדיר, בעצמו, את מצב התודעה שלו באירוע, כמבולבל וכמי שחש שהוא ב"קטסטרופה".

בנוסף לאמור, קיימות מספר סתירות מהותיות בין תיאור האירוע שמסר המתלון בחקירותיו ובמח"ש וכן בעדותו במשטרה, אל מול הדברים שמסר לרעייתו - ע.ת. 2, בזמן אמת, בסמוך לאירוע, בעת ההמתנה להסעתו לתחנת המשטרה. כך למשל, מסר לרעייתו, כי הנאשם משך אותו מהרכב, דבר שבבירור אינו עולה ממסכת הראיות שנשמעה. כמו כן, מסר, כי קיבל אגרוף בבטן, גם זאת אינו עולה מהראיות.

לכל אלה יש להוסיף, כי על פי העולה מדבריה של רעיית המתלון, ע.ת. 2, סברה, בזמן אמת, כי הוא סובל מהזיות, היות שהיה נוטל תרופות והיו לו הזיות חוזרות בנוגע לתקיפתו על ידי שוטרים. אמנם, בבית המשפט, ניסו הן המתלון והן רעייתו, ע.ת. 2 לטעון, כי בזמן האירוע, כבר חדל מנטילת התרופות והפסיקו ההזיות, אך הדבר אינו משתלב עם אמרתה הספונטנית של רעיית המתלון, שכן, אם, כדבריה, חדלו ההזיות כבר יותר מחצי שנה - לא סביר, שהדבר היה עולה על דעתה.

אמנם, לכל הסתירות הללו ניתן למצוא הסברים, אשר עשויים ליישב אותן. כך, יתכן, כי רעיית המתלון הפריזה (כפי טענת המאשימה) בתיאור הדברים שנמסרו לה מפי המתלון ואכן, במהלך עדותה בבית המשפט, התרשם בית המשפט ממנה, כמי שנוטה, במידת מה, להפרזה. עוד יתכן, כי על אף היות המתלון מבולבל ועל אף ההזיות מהן סבל, קלט את האירוע דן באופן מדויק.

עם זאת, בפלילין עסקינן; כאשר קיימים מספר הסברים אפשריים לאירוע, לרבות הסברים הגיוניים הפוגעים במהימנות

העדות - לא ניתן לקבוע, כי עדות המתלונן דנן, מהווה ראיה כזו, אשר בכוחה לבסס ממצא, מעבר לכל ספק סביר.

אשר לטענת המאשימה בנוגע למצבו הנפשי של המתלונן בעת מסירת עדותו וגם בעת שיחותיו עם רעייתו ובתו בסמוך לאירוע - עולה מכלל הראיות שנשמעו, כי המתלונן בכה והיה נרגש מאוד, וכך גם היה מצבו בבית המשפט. עם זאת, מצב זה יכול להיות מוסבר גם בשל כך שנעצר ובשל כך שהופעל כלפיו כח פיסי, אותו חווה כהשפלה, גם אם הוא זה שהחל בתקיפת השוטר.

אשר לעדת הראיה - ע.ת. 5 - התרשם בית המשפט ממנה, כאזרחית מעורבת ואכפתית, אשר מסרה את העובדות שקלטה בחושיה ואף ניסתה לדייק, ככל הניתן, בפרטים שמסרה.

עם זאת, לא ניתן לשלול טענת ההגנה, לפיה קלטה עדה זו רק חלק מההתרחשויות ולכן, גיבשה מסקנות שגויות.

העדה אישרה, כי במקום שררו רעש והמולה.

העדה צפתה באירוע כשלפניה מספר כלי רכב ואף עלה מהראיות שנשמעו, כי נהגים שונים יצאו מכלי הרכב.

העדה אשרה, בהגינותה, כי מהמקום בו עמדה, לא יכולה היתה לראות את מעשיו של המתלונן, אלא רק את תגובותיו של הנאשם. ודוק: כדברי העדה, המתלונן אדם נמוך וצנום ואילו הנאשם גדול יותר בגופו.

בנסיבות אלה, לא ניתן לשלול טענת ההגנה, לפיה סברה העדה, כי הפעולות הפיסיות אותן נוקט במטרה להשתלט על המתלונן מהוות תקיפה שלו, כאשר היא לא הבחינה בנסיונו של המתלונן לתקוף את הנאשם.

לכל אלה יש להוסיף את מחדלי החקירה במקרה דנן, אשר באו לידי ביטוי במספר מישורים:

א. הבעייתי מכל - הוא אי תפיסת הסרטון המתעד את האירוע. הן הנאשם והן המתלונן הפנו את גורמי החקירה, בסמוך לאירוע, לקיומן של מצלמת במקום, הן על בניין הסופר סל והן על בניין המוסד לביטוח לאומי.

אשר למצלמות שעל בניין ה"שופרסל" - הניסיון הראשון לתפוס את הסרטונים שצולמו בהם נערך מספר חדשים לאחר האירוע, וברי, כי לאחר פרק זמן כזה, קטנה הסבירות למצוא הסרטונים, אשר נמחקים בחלוף זמן לא ארוך ואכן - לא נמצאו הסרטונים.

טענת החוקר ע.ת. 3, כי לאור מיקומן של המצלמות - לא היו רלוונטיות, אינה מובנת, לאור עצם נסיונו של החוקר, ע.ת. 4 לתפוס את הסרטונים שצולמו על ידם. ומכל מקום, משהדבר לא נבדק, קשה לקבוע זאת, שכן קיימות מצלמות

עם טווחים שונים ועם רזולוציות שונות.

אשר למצלמות שעל בניין המוסד לביטוח לאומי - כאן, צפה החוקר ע.ת. 3 בסרטון, ואף מצא, כי הסרטון מתעד את האירוע, אלא שלטענתו, שלראשונה, הועלתה על הכתב, חדשים רבים לאחר ביקורו במקום - גרם בטעות למחיקת הסרטון. גם אם יקבל בית המשפט גרסה זו - יש בכך משום מחדל חקירתי, שהיה בו כדי לפגוע קשות באפשרויות ההגנה של הנאשם. על אף טענת החוקר ע.ת. 3, כי הסרטון בו צפה היה ברזולוציה נמוכה, הרי הוא עצמו עשה נסיונות להוריד את הסרטון ולתפוס אותו, כך שבזמן אמת סבר, שהמדובר בראיה רלוונטית, וחסרונה - מותיר את בית המשפט להכריע בין גרסאות עדים אנושיים, רובם ככולם (למעט עדת הראיה ע.ת. 5), בעלי אינטרס.

פגם משמעותי נוסף בחקירה, היה אי נסיון לאתר הסדרנים, שנכחו לצדו של הנאשם באירוע ועדותם היתה עשויה לשפוך אור על המקרה. הנסיון הראשון לאתרם, נערך, גם הוא, בחלוף מספר חדשים, ובשל כך - לא עלה הדבר בידי היחידה החוקרת.

גם חקירת הנאשם, לראשונה, לא פחות מחמישה חדשים לאחר האירוע - היה בה כדי לפגוע ביכולתו לשחזר באופן מדויק את שאירע.

הנאשם הוא שוטר, הנתקל, מידי יום במקרים רבים ושונים ולא היתה כל סיבה לעכב חקירתו פרק זמן כה רב. חקירתו המאוחרת, אף מקהה עוקצה של טענת המאשימה בנוגע לאי יכולתו לשחזר, האם פגע בפניו של המתלונן.

אשר לעדות הנאשם - לא מצא בית המשפט, כי קיימים בה פגמים או אי דיוקים, במידה כזו, המאפשרים לראות בה, כמחזקת את ראיות המאשימה.

טבעי, כי כל אחד מהצדדים הדגיש העובדות התומכות בגרסתו. אך בסך הכל, מסר הנאשם גרסה שהיא מסתברת והגיונית ולא ניתן לשלול, כי פגע בפניו של הנאשם, בעת שניסה להשתלט עליו, לאחר שהותקף על ידו קודם לכן.

אל מול טענות המאשימה בנוגע לפרטים, אותם לא זכר הנאשם - עומדים הפרטים, אותם לא יכול היה המתלונן לזכור. ואם נותר, בסופו של דבר, חלל ראייתי בנוגע למעשיו של המתלונן כלפי הנאשם (אשר היו מוסתרים מעדת הראיה, שהיא העדה האובייקטיבית היחידה) - מן הדין, כי חלל זה יבוא לזכות הנאשם.

לאור האמור, מוצא בית המשפט, כי נותר על כנו ספק בנוגע לשאלה, האם תקף הנאשם את המתלונן באופן מכוון, או שהפעיל כלפיו כח במטרה להדוף תקיפה ולהשתלט עליו.

מאפייני עדויותיהם של המתלונן ורעייתו, אשר הובאה במטרה לחזק את דבריו, כמי ששמע את אמרתו כקרוב אלימות בסמוך לאירוע ("רס גסטה"), ביחד עם מחדלי החקירה המשמעותיים במקרה זה, אינם מאפשרים גישור על הספק

שנותר ויביאו לזיכיו של הנאשם.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ל' חשוון תשע"ט, 08 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.